

Μια άρτια απ' όλες τις απόψεις παράσταση η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα» από το ΚΘΒΕ. Είδαμε & Σχολιάζουμε.

[K kulturosupa.gr/theatromania/eidame-deft2-43771/](http://kulturosupa.gr/theatromania/eidame-deft2-43771/)

Είστε εδώ: [Home](#) / [ΘΕΑΤΡΟΜΑΝΙΑ](#) / [Μια άρτια απ' όλες τις απόψεις παράσταση η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα» από το ΚΘΒΕ. Είδαμε & Σχολιάζουμε.](#)

Μια άρτια απ' όλες τις απόψεις παράσταση η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα» από το ΚΘΒΕ. Είδαμε & Σχολιάζουμε.

04 Δεκεμβρίου 2021

9278 Views

Μια άρτια απ' όλες τις απόψεις παράσταση η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα» από το ΚΘΒΕ. Είδαμε & Σχολιάζουμε.

Είδε η **Αννία Κανακάρη** και σχολιάζει για την Κουλτουρόσουπα.

Παρόλες τις πρωτοφανείς συνθήκες που βιώνουμε τις τελευταίες μέρες, με τους περιορισμούς στα πρόσωπα των μη εμβολιασμένων να ξεπερνούν κάθε πρόβλεψη, ο κόσμος του θεάτρου προσαρμόζεται και συνεχίζει την «κανονικότητά» του. Με την ανάμνηση του περσινού «νεκρού» θεατρικά χειμώνα ακόμα νωπή και το μέλλον πιο αβέβαιο από ποτέ, τα ανοιχτά -ακόμη - θέατρα, αν μη τι άλλο, χρειάζονται την στήριξή μας. Μέσα σε αυτό το περίεργο κλίμα, παρακολουθήσαμε στην υπέροχη αίθουσα του Βασιλικού θεάτρου, μια παράσταση του **ΚΘΒΕ**, που μας ...εξέπληξε ευχάριστα. Πρόκειται για την «**Δεύτερη έκπληξη του έρωτα**» του **Μαριβώ**, σε μετάφραση και σκηνοθεσία **Βασίλη Παπαβασιλείου**.

Η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα», γράφτηκε το 1727 από τον Πιέρ Καρλέ ντε Σαμπλαίν ντε Μαριβώ, έναν από τους σημαντικότερους Γάλλους θεατρικούς συγγραφείς του 18ου αιώνα, με πολυάριθμες κωμωδίες στο ενεργητικό του. Τα έργα του «ζωγράφου του έρωτα» όπως τον αποκαλούν, επικεντρώνονται στην ανάλυση των ερωτικών αισθημάτων μέσα από τον διάλογο, τα ερωτικά τεχνάσματα και τη γυναικεία πονηριά. Αυτό που χαρακτηρίζει την μοναδική γραφή του είναι η λογιότητά της, οι πνευματώδεις εκφράσεις που χρησιμοποιεί, εμπνευσμένες κυρίως από τα φιλολογικά σαλόνια της εποχής και η, με αξιοθαύμαστη ακρίβεια, επεξεργασμένη γλώσσα που βρίθει από λεπτεπίλεπτες έννοιες. Μέσα από τις ερωτικές κωμωδίες, ο Μαριβώ σκιαγραφεί με τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο τα ανθρώπινα συναισθήματα και ταυτόχρονα θέτει προβληματισμούς για τα θέσφατα της εποχής του.

Στο έργο, η **Μαρκησία** θρηνεί, εδώ και μισό χρόνο, τον άνδρα της που πέθανε μόλις έναν μήνα μετά το γάμο τους. Η **Λιζέτ**, η πονηρή υπηρέτριά της, προσπαθεί με κάθε τρόπο να την βγάλει από την θλίψη της, πιστεύοντας πως αν η κυρία της ξαναπαντρευτεί θα εξασφαλίσει την δουλειά της. Ο **Ιππότης**, από την άλλη, που θρηνεί κι αυτός τον χωρισμό του με την ερωμένη του, βρίσκει παρηγοριά στην φιλία της Μαρκησίας. Αχώριστος σύντροφός του, ο **Λουμπέν**, ο ευαίσθητος και αφελής υπηρέτης του που ερωτεύεται την Λιζέτ και την βοηθά να πετύχει τον στόχο της. Από τα σχέδια των δύο υπηρετών απειλείται ο λογοτεχνικός σύμβουλος της Μαρκησίας, ο **Ορτένσιος**, ο οποίος θεωρεί πως, αν η κυρία του ξαναβρεί την ευτυχία, οι υπηρεσίες του θα της είναι πλέον περιττές. Εντωμεταξύ ένας **Κόμης** ερωτευμένος με την Μαρκησία διεκδικεί την καρδιά της και η ανάμιξή του **ανοίγει το δρόμο για... τον έρωτα, που δεν θα αργήσει να κάνει την έκπληξή του.**

Στα **θετικά (+) στοιχεία της παράστασης**, ανήκει καταρχάς η σκηνοθετική προσέγγιση της. Ο εμπειρότατος Βασίλης Παπαβασιλείου, επιλέγει να παρουσιάσει στην σκηνή του ΚΘΒΕ ένα έργο που για πρώτη φορά παρουσιάζεται στην Ελλάδα. Έχοντας εμβαθύνει στον τρόπο γραφής του Γάλλου συγγραφέα (μετά από τα τέσσερα έργα του που έχει σκηνοθετήσει), στήνει μια υπέροχη κωμωδία που φέρει χαρακτηριστικά της Commedia dell'Arte, βασιζόμενος κυρίως στην δύναμη και την λογοτεχνική ποιότητα του κειμένου, την ευφυή, λόγια απόδοση των νοημάτων του και την αλήθεια της υπόθεσης του. Σε ένα μεταφυσικό ακαθόριστο σκηνικό που εκμεταλλεύεται ολόκληρη την τεράστια σκηνή του Βασιλικού θεάτρου, ο σκηνοθέτης ζωντανεύει το έργο, έχοντας ως κύριο εργαλείο τις ερμηνείες των πρωταγωνιστών που μετουσιώνουν τους διαλόγους του κειμένου με χαρακτηριστική κωμικότητα. Οι ήρωες φαίνονται χαμένοι σε έναν ατελείωτο διάλογο, όπου οι λέξεις είναι πιο «βαριές» από το νόημά τους και ο έρωτας που γεννιέται κινδυνεύει να χαθεί κάπου ανάμεσα στην ευπρέπεια, την ευγένεια και τον καθωσπρεπισμό που επιβάλλει η κοινωνική τους θέση. Αξίζει να σημειωθεί η επιλογή του Λούμπεν, του πλέον κωμικού αλλά και απλοϊκού χαρακτήρα του έργου, ως του προσώπου που, πετώντας χαρακτηριστικά την μάσκα από το πρόσωπό του, «καλωσορίζει» το κοινό στον ρομαντικό κόσμο του Μαριβώ.

Ο ίδιος ο σκηνοθέτης επιμελήθηκε και την μετάφραση του έργου και ομολογουμένως απέδωσε αρτιότατα το λόγιο κείμενο του 18^{ου} αιώνα, διατηρώντας το υψηλό επίπεδο της γλώσσας, τα ευφυή λογοπαίγνια και τους γρήγορους, γεμάτους υπαινιγμούς, διαλόγους. Κατέστησε το περιεχόμενο του έργου απόλυτα σαφές και κατανοητό στο κοινό, διατηρώντας αναλλοίωτη **την ατμόσφαιρα του έργου και τον αυθεντικό του χαρακτήρα. Δεν παρέλειψε μάλιστα να προσθέσει κάποιες σύγχρονες κωμικές πινελιές, όπως το «Σενεκούκος» ως υποκοριστικό του Σενέκα, που δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητο.**

Το σκηνικό του Άγγελου Μέντη, προκλητικά μοντέρνο και ταυτόχρονα εξαιρετικά ενδιαφέρον μέσα στην μουντή λιτότητά του, δημιούργησε έναν χώρο απόλυτα εναρμονισμένο με την ασαφή και ακαθόριστη συναισθηματική κατάσταση των ηρώων. Ένας μολυβένιος λαβύρινθος, ένας ψυχρός αντικατοπτρισμός ενός νοητού κήπου, μια φουτουριστική απεικόνιση της γκρίζας ψυχολογικής κατάστασης των χαρακτήρων που προσπαθούν να βρουν διέξοδο από την αιχμαλωσία της κατάθλιψής τους μέσα από την λογική ενός νέου έρωτα.

Οι έξι ηθοποιοί που συμμετείχαν στην παράσταση υπηρέτησαν τους ρόλους τους με εμφανή πειθαρχία στις σκηνοθετικές επιλογές και απίστευτη εκφραστικότητα, χάρη και ζωντάνια. Ως ένα καλοδουλεμένο σύνολο, με πολύ καλή κίνηση υπό την επιμέλεια του **Δημήτρη Σωτηρίου** και απολαυστικές ερμηνείες, κατόρθωσαν να ενσαρκώσουν, αλλά κυρίως να δώσουν «πνοή» και «λόγο» στο όλο εγχείρημα του σκηνοθέτη.

Ο **ρόλος του θλιμμένου Ιππότη** για τον **Γιώργο Καύκα**, ήταν μια ευκαιρία να αναδείξει το πολύπλευρο ταλέντο του. Η άνεση και η καθαρότητα στον λόγο του, η συστολή και ευγένεια στις κινήσεις του, ο αριστοκρατικός του αέρας, η κωμικότητα και η ελεγχόμενη

υπερβολή στις εκφράσεις πόνου και απογοήτευσης, τον έκαναν να ξεχωρίσει επί σκηνής. Και ενώ αναμφίβολα ο κωμικότερος χαρακτήρας ήταν εκείνος του Λουμπέν, ο Γιώργος Καύκας ως Ιππότης χάρισε στο κοινό απίστευτες στιγμές γέλιου.

Η **Σταυρούλα Αραμπατζόγλου** ως **Μαρκησία** είχε επίσης μια πολύ καλή εμφάνιση. Με άριστη τεχνική και φυσικότητα απέδωσε τον ρόλο της θλιμμένης χήρας που ενώ έχει αποφασίσει ότι η ζωή της τελείωσε, η γυναικεία της ματαιοδοξία και η έμφυτη ανάγκη να νιώθει ποθητή, την καθιστούν δεκτική σε έναν νέο έρωτα. Με σταθερή φωνή, αυτοέλεγχο και χωρίς καμία υπερβολή (ακόμα κι όταν θρηνεί), κρατά στα χέρια της την εξέλιξη της υπόθεσης και χαρίζει μια αίσθηση ομορφιάς και ευπρέπειας στην παράσταση, χωρίς να της λείπουν οι κωμικές στιγμές.

Η πιο χαρούμενη παρουσία του έργου, είναι αναμφίβολα ο **Γιώργος Κολοβός** στον ρόλο του **Λουμπέν, του πιστού υπηρέτη του Ιππότη**. Ερμήνευσε με εξαιρετική εκφραστικότητα, φυσικότητα και χάρη τον ερωτοχτυπημένο, υπερβολικά συναισθηματικό, πιστό υπηρέτη, που ναι μεν ενδιαφέρεται για το καλό του κυρίου του, δεν παραβλέπει όμως και το δικό συμφέρον του. Αγαθός και καλόκαρδος, κέρδισε αμέσως τις καρδιές των θεατών, όταν από την αρχή του έργου, εκτελώντας χρέη οικοδεσπότη **υποδέχθηκε το κοινό μιλώντας στα ιταλικά και κατόρθωσε με την τσαχπινιά του και ένα ενωτικό “una faccia, una razza”, να μας καταστήσει κοινωνούς της παράστασης. Ήταν απλά απολαυστικός.**

Η **Ζωή Μυλωνά** στον ρόλο της **Λιζέτ** είχε επίσης μια εξαιρετική εμφάνιση. Απέδωσε με άνεση και πειστικότητα τον ρόλο της παμπόνηρης υπηρέτριας που με διάφορα κόλπα προσπαθεί να ωθήσει την κυρία της να ξαναπαντρευτεί. Με ωραίο λόγο, κίνηση όλο σκέρτσο και νάζι και με ένα πρόσωπο που ξεχείλιζε από εκφραστικότητα, ήταν το τέλειο δίδυμο, μαζί με τον Γιώργο Κολοβό, στους ρόλους των δύο υπηρέτων.

Η εμφάνιση του **Θέμη Πάνου** ως **Ορτένσιου**, με την περούκα και το έντονο μακιγιάζ τον καθιστούσε από την αρχή μια κωμική φιγούρα, η δε γενικότερη άνεση στην ερμηνεία του στον ρόλο του λόγιου που ανέλαβε τη βιβλιοθήκη της Μαρκησίας, απέδειξε το ταλέντο του και σίγουρα κέρδισε το κοινό.

Επίσης πολύ καλός ερμηνευτικά και ο **Ταξιάρχης Χάνος** στον **ρόλο του Κόμη**, του ερωτικού αντίζηλου του Ιππότη. Ξεκάθαρος στην ερμηνεία του, με σωστή άρθρωση και ωραίο παρουσιαστικό διεκδίκησε, ίσως όχι και τόσο φανατικά, την καρδιά της όμορφης Μαρκησίας.

Τα κοστούμια των πρωταγωνιστών, δημιουργίες επίσης του Άγγελου Μέντη, σε αντίθεση με το μίνιμαλ σκηνικό, μεταφέρουν στην σκηνή την ενδυματολογική πολυτέλεια της γαλλικής αριστοκρατίας και προσδιορίζουν χωρικά και χρονικά την υπόθεση του έργου. Φανερά ποιοτικές και καλοδουλεμένες ενδυμασίες στις οποίες κυριαρχεί το μαύρο χρώμα, από τις οποίες ξεχωρίζουν, ως αρτιότερες στιλιστικά, οι ενδυμασίες του Ιππότη και του Κόμη. Τις εμφανίσεις **ολοκληρώνουν οπτικά οι περούκες εποχής καθώς και το έντονο μακιγιάζ** των ηθοποιών (που προσομοιάζε με αυτό των τότε αριστοκρατών) με το χλωμό, σχεδόν λευκό, πουδραρισμένο δέρμα, τα χρωματισμένα μάγουλα και τις ψεύτικες διακοσμητικές ελιές.

Οι **φωτισμοί** της **Ελευθερίας Ντεκώ**, τέλος, αποτυπώνουν επιτυχημένα τις συναισθηματικές διακυμάνσεις των ηρώων, σε μια παλέτα που μονοπωλούν οι αποχρώσεις του γκρι και του μωβ. Ο αρμονικός συνδυασμός τους με τις **μουσικές επιλογές** της **Νικολέτας Φιλόσογλου**, δημιουργεί μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ατμόσφαιρα, στην οποία, **ενώ κυριαρχεί το μελαγχολικό στοιχείο, διαφαίνονται σε όλη τη διάρκεια του έργου, αχτίδες ελπίδας για ένα αίσιο τέλος.**

Οι όποιες **αρνητικές παρατηρήσεις (-)** αποτελούν **παιίσματα άνευ ουσίας, μπροστά στην συνολικά θετικότετη παρουσίαση μιας τόσο ευχάριστης παράστασης.** Περιορίζομαι λοιπόν στην αναφορά της μουσικής ένδυσης της η οποία θα μπορούσε να εμπλουτιστεί με κλασικές μουσικές δημιουργίες εκείνης της εποχής ώστε να αναβιώσει με πιο ολοκληρωμένο τρόπο την ατμόσφαιρα του έργου.

Συμπερασματικά (=), η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα», είναι μια άρτια από όλες τις απόψεις παράσταση, που αξίζει να παρακολουθήσει κανείς. Μια αισθηματική κωμωδία, που πέρα από την ψυχική ευφορία, που αφειδώς προσφέρει στους θεατές, θέτει παράλληλα ποικίλα θέματα για προβληματισμό. Γιατί, αν το καλοσκεφτούμε, όλα τελικά στρέφονται γύρω από τον έρωτα, που, ανάλογα με την μορφή του, ομορφαίνει ή καταρρακώνει τη ζωή μας. Κλείνοντας θα μεταφέρω το απλούστατο - φαινομενικά - με απίστευτες, όμως, προεκτάσεις ερώτημα που θέτει η χαριτωμένη Λιζέτ: **«χρωστάμε την καρδιά μας σε όσους μας προσφέρουν τη δική τους ή μονάχα σ' αυτούς που την κατακτούν;»...**

Βαθμολογία

7,1/10

-k-

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

«Η δεύτερη έκπληξη του έρωτα» του Μαριβώ.

Μια απαρηγόρητη Μαρκησία, που έχασε τον άντρα της έναν μήνα μόλις μετά τον γάμο τους. Η Λιζέτ, η πονηρή της υπηρέτρια. Ο εγκαταλελειμμένος απ' την ερωμένη του Ιππότης. Ο Λουμπέν, ο αφελής υπηρέτης του. Ένας ερωτευμένος Κόμης που διεκδικεί τη Μαρκησία ενώ ο λογοτεχνικός της σύμβουλος, σταχυολογεί ψυχαγωγικά αναγνώσματα για να απαλύνουν τη μοναξιά της.

Σκηνοθεσία: Βασίλης Παπαβασιλείου.

Ερμηνεύουν: Σταυρούλα Αραμπατζόγλου, Γιώργος Καύκας, Θέμης Πάνου, Ταξιάρχης Χάνος, Ζωή Μυλωνά, Γιώργος Κολοβός.

Ώρες και ώρες παραστάσεων: Τετάρτη, Κυριακή (19.00), Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο (21.00).

[-Αναλυτικές πληροφορίες για τη παράσταση θα βρείτε εδώ](#)

-Κ-

Όλες οι νέες παραστάσεις (πρεμιέρες) που θα δοθούν έως 14/05/2022 στην πόλη της Θεσσαλονίκης, αυτόματα συμμετέχουν για τα **3 Βραβεία Κοινού** καθώς και για τα **Βραβεία Κριτικής Επιτροπής** στα **11α Θεατρικά Βραβεία Θεσσαλονίκης 2022 - Πληροφορίες [ΕΔΩ](#)**